Maart '97

L.A.

Drie, vier keer heb ik je briefje overgelezen. Met een paar woorden verstrekte je, bevestig je een steeuwing, die ik van spontaan leitte toen ik J. hierover: „Voor het eerst sinds tijden heb ik het gevoel dat het eerst goed met me gaat!" Een gevoel, een constatering waar ik me nauwelijks aan over durf te geven. Het verleden bepaalt de verwachting en als je langzamerhand gewend bent geraakt aan een levenspatroon van vallen en opstaan, ondanks de veel goeds vertoond tegenterugslag en tegenslag, stel ik vast dat onbezorgd genieten, kinderlijke blij zijn, zonder je te bekeren tegen de bijna onvermijdelijke ommekeer, nauwelijks meer mogelijk lijkt te zijn. Maar vandaag verloor ik mezelf even in een paar uren van compromisloos en consequentieloos bestaan, levend tot in elke vezel, open voor de eenvoudige maar grote gesdenken, die het leven vandaag overvloedig voor mijn voeten legde - het is als een wonder dat zoiets nog steeds mogelijk is. Kennelijk lijkt er, onder dikke lagen van verantwoordelijkheid, angst, berusting en aangepast gedrag, gevoel, bevroren en verborgen een kern van levensdrang, die verwarmd door het kostelijkst en niet meer onderdrukt door plicht en tijdgebrek, een uitweg vekt mag een moment méér worden dan enkele waardagen in zijn leven, waarop hij even het gevoel heeft compleet en verlangenloos te zijn, wie hij is/haar diepste wezen is. Het is misschien al meer dan de meeste mensen ooit

Overleent: het weten dat dit mogelijk is
en dit weten te kunnen delen. Het
licht in de menselijke aard om het
streven naar geluk voort te zetten
werd door de herinnering aan het
volmaakte. En ons dromen, verwachtingen
en illusies vormen de diepere
opgave van het leven te doorgronden, ervan
te verlossen en te verrijken, om het leven dan
plotseling, onverwacht als een geschenk,
een belofte te kunnen ervaren.

De lucht stond bol van licht, de
wind ging in mijn perzik en door mijn
haren, waaronder mijn hersens - en
zelfs mijn oude kraakbeen - begonnen
te vegen -

Ik kon je niet meer bereiken om dat
alles te zeggen en probeerde het gebrek-
kige te berekenen - een strandwandeling
was een fabelachtige droom - wat wil
ik nog meer? Nog een strandwandeling -
alle tijden, waarover ik deze dag had
uitgestrooid, deed ik in twee uren. En wat
ik niet deed, zal ik morgen met meer
vreugde en energie doen. De dag verloor
veel geld uit aan cadeautjes, die ik mezelf
uitreikte - Het was allemaal de
moeite waard -

Dit was een geluksdag, zeldzaam
geluksdag. Terugslag en tegendag zijn van
later zorg. Maar dan ben ik gewapend
met het gevoel van rust en zekerheid
dat dit goed was, zelfs in de ogen van
mijn denkbeeldige raadgevers, die mijn
geweten zijn. Dank voor alles en voor
dit prima, praktische pennetje. Tot.